

VLADISLAV VLČEK

LOŮ

LOŮ

EDICE PEVNOST

VLADISLAV VLČEK

LOŮ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Vladislav Vlček, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-141-0 (print)

ISBN 978-80-7557-578-4 (ePub)

ISBN 978-80-7557-579-1 (mobi)

ISBN 978-80-7557-580-7 (pdf)

Říká se, že člověk má být dobrý, spravedlivý a vytvářet krásu. Obtížná a složitá cesta.

Děkuji všem dobrým a spravedlivým. A též všem, kteří vytvářejí krásu prostřednictvím knih, hudby, filmů...

A děkuji mým prvním čtenářům. Jste skvělí, úžasní a nepostradatelní.

Část čtenářů mé první knihy, *Inkvizitora*, ne-
vilo stále brouzdat po netu a pátrat, co je ta kte-
rá věc zač – proto ty vysvětlivky s hvězdičkou.

Konec světa – ve vesmírném měřítku míněno planety Země – svého druhu skutečně nastal. Fakticky o něco později, než bylo předpovězeno kalendářem Mayů.

A způsobem, který nepředvídal snad nikdo. Možná Clifford D. Simak ve své knize *Město*.

Ale pojďme k počátku.

PŘED DEIRDRE

„Co je člověk, když žije jenom proto, aby spal a jedl? Nic víc než zvíře, nic víc. Ten, kdo nám dal tak velkou schopnost myslet, nazírat věci minulé a příští, zajisté nechtěl, aby božský rozum v nás zahníval a tlel.“

William Shakespeare, *Hamlet*

„Žít jen proto, abych žil, nic neznamená.“

Stargate

„Život je plný radostí, jen je najít. Ale ty jsi ztratil důvod, proč je hledat.“

Lubomír Černý

„Jupííí jupííí jéééj, až ustřelím si palici, kusy mozku barák vhoděěj!“

Tak ale doprdele! Už dobrých dvacet minut jsem se snažil vymyslet kloudný popěvek a vytvořit rockový part, ale stále mi vycházela takhle srága!

Nic moc nápaditého, navíc na country melodii a rytmus. Country nemusím.

Ale není to tak blbý, jako hrdličky. Ten jejich stále se opakující nápěv hu-hůůů, hu-hůůů, navíc v moll... s tou umí zacházet jen Keltové a Skandinávci, rozhodně ne hrdličky a Rusové.

Žádná invence týkající se textu či melodie, do zblbnutí dokola hu-hůůů, hu-hůůů – sralo mě to už jako malého kluka a věkem se to nelepšilo. Proč ty opeřené hrmy nezkusí nějakou změnu – třeba v dur a hu-milujutě-hůůů, když už jsou symboly lásky?!

A že bych já nedal něco rockového a šmrncovního? Liame, ty kluku plný fantazie, vzpamatuj se a pojď do toho! Jupííí, jupííí... Doprdele! Snad mě omlouvá, že jsem ožralý jak sova pálená.

Měl jsem fakt hezké dětství. Skvělé, milující, mimořádně inteligentní a vzdělané rodiče a fajn bratra. Vystudoval jsem, zamiloval se, pak jsem se zamiloval znovu, poprvé se oženil a dostal překrásný dar v podobě dcery jménem Aingeal.

No, to manželství nevyšlo, rozvod, alimenty – pak nějaké ty vztahy, kratší či delší – zamiloval jsem se znovu a oženil se podruhé. Ani druhý pokus však nevydržel. Překvápko.

Pracoval jsem v různých oborech. Něco mě bavilo víc, něco méně, ale nic z toho mě nenaplnovalo, ač jsem byl vždy profesionál a svou práci odváděl k plné spokojenosti svých chlebodárců a tak, aby mě netrápilo svědomí.

Už od mala jsem chtěl létat, ale konkurence a finanční investice... Naser si, panáčku, naser, zůstaneš rýt tlamou v zemi.

Ale technicky vzato, hovno mi chybělo. Po obou rodičích jsem zdědil touhu po vědění, IQ slušný a mohl bych, tuším, být i chytřejší, kdybych

nebyl produkt nejrychlejší spermie, omámené mejdanovým rumem, což táta dodnes popírá.

Jsem v podstatě zdravý, opotřebením dané věkem a životním stylem se nepočítá. Po tátovi mám silné kosti a něco přes sto osmdesát čísel, váha okolo metráku a dost masa – ale protože mě cvičení moc nebaví a do posilovny se dokopu jen občas, poněkud mi začaly růst špeky, hlavně na břiše.

Vlasové folikuly se mi postupně přestěhovaly na jiné části těla, takže si zbytky dříve bujného hára holím a nechal jsem si narůst bradku.

Modrošedé oči a většinou zamračený obličej. Plus rozhodně nejsem klasický hezoun, ale každopádně nic lepšího než svůj ksicht na pokrytí přední strany své hlavy nemám.

Postavil jsem pěkný dům, místo syna mám dceru, a zasadil jsem poměrně hodně stromů.

Ten večer s country jsem se nacházel ve finálním stádiu dlouholetého vědeckého výzkumu z oboru sebepoznávání. Jedenáct let analýzy, jedenáct let neúprosně se zhoršujících depresí a pocitu marnosti, jedenáct let hledání řešení.

Někdy před třicítkou jsem se začal zabývat mučivými otázkami, které mi stále, s rostoucí intenzitou, vrtaly hlavou.

K čemu je můj život, quo vadis, jaký to má všechno smysl, proč tu jsem? Chodit do nějaké práce, abych měl co jíst, kde bydlet, do čeho se obléknout, občas si třeba koupit nějakou hračku – a k čemu?

I kdybych vyhrál v loterii a už nikdy nemusel pracovat, stejně by to zřejmě bylo o určité samoučelnosti. Zasraný, do svého vlastního ocasu zahryzlý had materie.

Ačkoliv – mít pár desetimilionů na kontě, to bych zkusit chtěl. Zbavit se mechanického otroctví, tedy makej, nebo chcípni hlady... Zbavit se ubíjející rutiny zaměstnání, nutnosti být devět a více hodin v práci, že pak na nic jiného není kloudně čas ani energie...

Třeba bych pak měl dost času v klidu někde na nějakém místě plném míru a pohody sedět s nohama na stole, přemýšlet a přijít na něco, co by mě odvrátilo od těch sraček, do kterých můj život směřoval. Možná.

Možná bych taky přišel na to, co jsem doopravdy zač, kam patřím, proč tu jsem, kam mám směřovat, jak mám žít, co bych měl dělat. Možná bych pak...

Ale budiž, to je spekulace, šťastná čísla mi moc nešla. Co dál?

Říkal jsem si, když už tady tvrdnu, že bych chtěl sloužit – něčemu vyššímu, smysluplnému, naplňujícímu. Ale čemu, kde, jak, jakou formou?

Dobře, stanu se knězem, budu pomáhat lidem. Ale když jsem to před pár lety řekl jedné své dlouholeté kamarádce, zasmála se, pak znovu, vlastně se smála docela dlouho.

„Ty nemůžeš být kněz. Beze srandy a bez ohledu na církev. Když mluvíš s Bohem, oslovuješ zároveň Buddhu, Jehovu, Ódina, Dia, Mitru, Brahmú, Raa, Isis, Istar, Eponu, Alláha a desít-

ky dalších. Tebe nikam nevezmou, spíš rovnou upálí.“

Dobře, půjdu někam, kde se válčí. Chránit slabé a pomáhat. No jo, ale kdo mě bude chtít? Jsem slušný střelec, ve zbraních a technice se vyznám, jsem obstojný amatérský pilot a létání miluji, ale to je asi tak všechno – čtyřicítka je tady a můj armádní výcvik, ač důkladný, leží hluboko v minulosti a nikdy jsem se tím neživil.

Mám astma, bolavé klouby, kondici kompromisní a znovu běhat po kopcích v plynové masce s osmnáctiletými kluky...

Dobře, tak tedy radost – udělám si CPL pilotní průkaz a nalétám praxi, abych měl šanci. Chytnu flek u pobřežní strážě, policejní helikoptéru, pilota u aerolinek nebo si koupím Beechcraft a budu létat s turisty nad Egejským mořem.

Zkusím, zda mě profesionální létání zbaví depresí a osobnostní krize. Fajn plán, jen chybí více než drobný obolus a možnosti. Navíc jsem si nebyl jist, zda je to řešení.

Dobře, tedy se stanu...

Roky se to jen zhoršovalo. Chmurné usínání, chmurné probouzení, chmurné chození po domě, když jsem se v noci probudil a nemohl usnout. Chmurné dny, chmurné hledání důvodů, proč žít. Den za dnem, měsíc za měsícem, rok za rokem.

A nakonec nalezen jediný důvod pro pokračování mého života: POVINNOST ŽÍT. Neboť sebevražda je, z jakéhokoliv lidského, nábožen-

ského, filozofického či libovolného jiného hlediska, zkrátka terraprüser.

Povinnost žít je ale hodně mizerná existenční motivace. Postupně jsem se přestal těšit na cokoliv, nic mi nedělalo radost.

Moře už nezpívalo tak nádherně, slunce mělo i v létě tlumený jas, barvy byly šedé, piva a whisky měly nevýraznou plochou chuť a ženský klín nepřinesl žádné potěšení.

Život bez naděje, motivu a světla, jen to nějak přestát, překlepat. Jen čekání, až mě něco sundá, ať už to bude rakovina či kamion na dálnici. Jen čekání, kdy to utrpení jménem život skončí. Pomalá a vleklá agonie bezútěšnosti a bezúčelnosti.

Život je vnímán jako posvátný a drtivá většina lidí po životě baží – je k němu pevně připoutána. Chce žít vši silou svých bytostí a myšlenky na smrt ji děsí. U mě to neplatilo, břímě života mě surově a nesnesitelně tisklo k zemi.

Bloudil jsem bez účelu a naděje a v marnosti, smutku a depresích mrhal časem, který mi byl dán.

Nakonec mě všechny ty důvody, které většina smrtelníků zřejmě není schopna pochopit, začaly směřovat k úvahám, že to skončím sám.

Znal jsem pár sebevrahů – před tím, než to zasekli. Pokoj jejich duším a necht' jsou k nim veškeré soudy milosrdné.

A taky jsem poslouchal řeči těch, kteří je soudili. Těch, kteří nebyli schopni pochopit, že člověk může, opravdu může dojít do takového

duševního rozpoložení, ze kterého už vede jen jedna jediná cesta a není z ní návratu.

Ve finálním stádiu mi chránila život pouze víra a taky láska k mé úžasné a nádherné dcerce, ale ani to pak už nestačilo a nakonec jsem se rozhodl, že i povinnost žít mi může políbit prdel.

Pistole SIG Sauer P226* vypadá lépe zepředu. Ne, fakt necituji manuál výrobce, znalce z oboru, zbraňové estéty či encyklopedii o zbraních.

Tuto subjektivní skutečnost jsem objevil v okamžiku, kdy mi nápad rozsekat se v mém Volvu o dálniční nadjezd nepřišel jako dostatečně zaručující požadovaný, tedy totální výsledek. Zprvce jsou na všech vhodných místech svodidla a zadruhé jsem se bál, že bych to mohl přežít a zůstat na obtíž třeba jako ochrnutý na celé tělo či slintající zelenina s rozmláceným mozkiem.

Původně jsou všechny zbraně světa vymyšleny tak, aby je člověk držel bezpečnou stranou směrem k sobě a tou kousavou k nepříteli, ať už má tento jakoukoliv formu. Já jsem došel k jiné formě použití, protože...

Mnoho let pekla nabírajícího vyšší a vyšší obrátky. Temnoty, depresí, žádného smyslu, žádné radosti, jen povinnosti.

*) Poloautomatická švýcarská pistole ráže 9 x 19 mm, v tomto případě vyrobená v Německu. Kapacita standardního zásobníku 15 nábojů. Naprosto špičková zbraň, jedna z nejlepších pistolí světa.

Vzpomněl jsem si na nějaký citát: „Znám takové, jako jsi ty. Se smrtí se vyrovnáte, ale se životem to neumíte. Jste srábcí.“

Měl jsem už týden dovolenou – zásobený dostatkem jídla, pití a cigaret jsem nevystřkoval nos mimo hranice pozemku.

Dům stojí v půvabném údolí, všude okolo je les a na sousedy není díky kopcovitému terénu vidět. Seděl jsem na terase situované na jih a přemýšlel.

Překrásný letní večer se proměnil v ještě překrásnější noc plnou hvězd a novoluní, příjemné teplíčko, vzduch omamně voněl létem a cvrčci či jiná havěť vrzali své serenády.

Po strašně dlouhé době jsem byl schopen si to vychutnat a užít. Poslední den života má něco do sebe – už jen z hlediska znovuobjevení krásy letní noc.

Zapálil jsem dvě louče s jakousi hmyzoodpuzející náplní, která nezabrala – vypadalo to, že to ty šestinohé okřídlené krvemilné čubky ještě více povzbudilo. Na vyčítavý dopis výrobci už je ale asi pozdě.

Přemýšlel jsem, bilancoval, sumíroval. Posté, potisící, pomilionté. Stejně jsem po těch letech nepřišel na nic lepšího než to ukončit. A co je technicky elegantnější řešení než rychlost 360 m/s a ústřední energie 450 J náboje 9 x 19 mm?

Uvažoval jsem nad těmi mnohými, a mnohdy zvláštními případy, kdy sebevražda nevyšla. Někdo se otrávil prášky, a ačkoliv si zvolil chatu

na samotě, kde měl být celý víkend sám, někdo ho za pět minut dvanáct našel. Na člověka, který se chtěl oběsit na půdě, kterému praskl provaz, a když chtěl použít autolano, rupl zcela zdravý nosník krovu, který by ho měl bez problémů unést. Na chlapa, který se chtěl zastřelit a nevyšla mu z revolveru rána, ani druhá, třetí... Ani z pušky, kterou si pak přinesl. Inu, boží cesty!

Jenže já mám šest zbraní, kvalitních a opečovávaných, s různými druhy střeliva – to bych se hodně divil, že by to nevyšlo.

Seru na karmu, na příští životy, na ohleduplnost vůči své duši, na boží a lidské soudy! Seru na to, co si o mně budou lidi myslet! Seru na život, přináší víc bolesti než radosti, víc zlého než štěstí! Nestojí za to!

Seru taky na to se táhnout někam do lesů, udělám to tady, je tu moc hezky, líbí se mi tu a na tom domě jsem nechal ruce.

Je tedy rozhodnuto. Zapálil jsem si další cigaretu a nalil ještě jednu skleničku Laphroaigu.* Vytáhl jsem pistoli z pouzdra a naposledy ji začal čistit.

Laphroaig je skvělý a není to žádná tinktura, jak někteří tvrdí.

A SIG Sauer P226 je právem považovaný za jednu z nejlepších pistolí světa, naprosto vynikající zbraň.

Život stojí za hovno, už abych to zalomil.

*) Vynikající whisky ze skotského ostrova Islay. Údajně existují jen tři druhy lidí – ti, kteří ji nepili, ti, kteří ji nenávidí, a ti, kteří ji milují.

Někde jsem četl, že když si naplním pusu kapalinou a hlaveň opřu zespona mezi sanice, efekt je zaručený. Měl jsem připravený expanzní náboj, Made in Lapua, Finland. Zkusil jsem to – plná pusa whisky a SIG zespona. Jo, to půjde. Hodně bych se divil, kdyby se má plešatá hlava nerozprskla po okolí. Nejsem, kurva, žádný zasraný fušer, jsem technik a možná i abstraktní umělec.

A taky jsem pěkně nality. Ale že je tady krásně, vlahý teplý voňavý večer, cvrčci jedou Debussyho, šumění listí, hvězdičky...

Teď, nebo za chvíli? Až za chvíli. Nechat tady skoro plnou lahev mi přišlo jako plýtvání. Tím spíš, že Laphroaig opravdu nechutná každému a možná by ho vylili do trávy či zabavili jako důkaz. To by byla škoda. „Sláinte a buď zdráv, Johne Campbelle, i vy všichni z té skvělé palírny na Islay.“ Krátce mě zamrzelo, že tam už se taky nepodívám.

Chvíli jsem znovu zvažoval, zda nemám napsat dopis na rozloučenou. Ale pak jsem to opět zavrhl. Co bych tam tak asi psal? Ti, které mám rád, vědí, že je mám rád, a to je nejdůležitější.

Fakt mě to nebaví. Ať si říká, kdo chce, co chce, život stojí za hovno. Už dlouho mi veškerou energii brala nutnost ráno vstát, jít do práce a nasadit si masku výkonného a schopného pracovníka. Byl jsem příšerně unavený, k smrti unavený.

Večer jsem přijel domů, více či méně se opil a šel spát. Ráno nanovo. Víkendy jsem trávil

sám a vytrvale odmítal nabídky svých přátel někam vyrazit.

Šťastný je ten, kdo má přátele, ale nakonec člověk stejně zůstane sám, aby se ze svých personálních sraček vybabral – či nevybabral – sám.

Nikde žádný směr, naděje, smysl... Jó, četl jsem buddhistická pojednání, H. P. Blavatskou, antické filozofy, Konfucia, křesťanský názor na tuto záležitost...

Ale když už to dál nejde? Když člověk každé ráno přemýšlí, proč by tu měl zůstat, aspoň jeden jediný důvod, a na nic nepříjde? Každé ráno, mnoho a mnoho měsíců a roků? Čekat, kdy už to konečně skončí?

Když pocit marnosti a smutek svírá útroby, že nelze ani dýchat?

Co s tím? Co, kurva, s tím?! Proto – ač s určitou lítostí, silným pocitem provinění a těžkým hryzáním svědomí – seru na všechno.

Pomalou dopívám lahev, kochám se nádhernou nocí, a nechávám si poslední balisticko/hydraulický hlt. Pečlivě zamykám dům, aby ho někdo nevykradl, než mě najdou. Posouvám a natáčím židli, aby to, v co se promění má hlava, neohodilo zeď domu – přes text mého slaboduchého country popěvku nejsem prase.

Nasávám půlnoční letní vůni a naposledy se rozhlédnu. Les šumí a hvězdy vypadají jako stříbrné dírky v černé temnotě. Nádhera.

„Můj Pane, ta planeta se ti povedla. A děkuji ti za tvou lásku, moudrost, ochranu, dary...

A omlouvám se, velmi se omlouvám, hluboce se omlouvám, celou svou bytostí se omlouvám za své chyby a hříchy a za to, co se chystám udělat, ale už to nejde dál. Snad tě příliš nezklamou a snad mě budeš soudit s láskou, když mi vidíš do hlavy a víš, co jsem zač. Je mi to líto, strašně líto, Můj Pane, ale dál už to nedám,“ prohlásím polohlasem a z nejhlubší hloubi své duše, srdce a myslí.

Vyčištěná pistole a hlt Laphroaigu po výstřelu zamezí infekci, zdraví řeším především. Občas mě samotného překvapí, jak jsem vtípný. Možná jsem se měl živit jako komik.

Natáhnu závěr a vkládám náboj do hlavně. Jeden jediný náboj. Zásobníky a střelivo jsou v trezoru – nechci, aby někdo sebral plně funkční bouchačku s dalšími včelami.

Spouštím záchyť závěru – tak důvěrně známý zvuk a zhrounutí v dlani – a nabírám si plnou pusou whisky. Opírám hlavěň o měkké místo mezi sanicemi. Nepříliš velkým tlakem, abych neaktivoval závěrovou pojistku – SIG má o něco kratší rám než závěr.

Pokládám prst na spoušť a zvyšuji tlak, v hlavě zvláště prázdnou, spíš úplně vymeteno, vnímám jen polibek kovu na kůži.

A pak se ozve ten hlas.

DEIRDRE

„Krásná žena je výtvar d'áblův. Obávej se jí a vyhýbej.“

neznámý inkvizitor

„Vše, co slyšíme, je názor, ne fakt. Vše, co vidíme, je úhel pohledu, ne pravda.“

Marcus Aurelius

„Nemusíte mě chválit ani obviňovat, úplně stačí, když mi budete rozumět.“

Oscar Wilde

„Dobrý večer, mohu si přisednout?“ ozvalo se ze tmy. Nikoho jsem neviděl – budiž, je novoluní a louče to se světlem nepřehánějí – ale ani neslyšel přicházet.

Leknutím jsem zpracoval whisky poněkud netradičně – část mi vyletěla nosem a část jsem vdechl. Obojí nestálo za nic. Ale aspoň se mi mozek přepnul z módu „úplně vypatláno“ do relativně funkčního stavu a přišlo mi, že jsem částečně vystřízlivěl.

Kdo sem leze?! V okamžiku, kdy si hodlám ustřelit palici, s těmi všemi fyzickými i metafyzickými průsery, které to přinese...

Když mi chybí asi milimetr chodu spouště, v opravdu neskutečném a nepopsatelném stavu

mysli, který je schopen opravdu ocenit jen jiný sebevrah...

No, poslal bych do prdele asi kohokoliv a pro můj psychický stav chybí popis.

Ale v tom hlase bylo něco, co mě přinutilo uvolnit tlak na spoušti. Byl to zvuk jako... Byl to hlas jako...

„Omlouvám se za svou nezdořilost, ale doufám, že přicházíte v neodkladné záležitosti. Mám totiž extrémně důležitou práci, která nenesne odkladu,“ prohlásil jsem k nezřetelnému stínu jazykem Laphroaigem poněkud ztěžklým a neohebným, když jsem se bolestně, za mnohého kašláním a smrkáním, zvládl zbavit většiny whisky z průdušek a nosní dutiny.

„Vskutku, neodkladná záležitost,“ prohlásila Stín – neb o jejím pohlaví dle hlasu nebyla žádná pochybnost – a přišla do světla loučí. Sáhl jsem za záda a klepl do spínače halogenů osvětlujících jižní perimetr.

Polkl jsem. Spatřil jsem Dokonalost. Stála bez hnutí, jen teplý letní větřík jí lehce cuchal vlasy. Za celý svůj život jsem neviděl tak nádhernou bytost.

Věk tak třicet, asi sto sedmdesát na výšku, štíhlá, s vypracovanými svaly, dlouhé rovné zlatavé vlasy, přepůsobný obličej s velkýma modrýma očima, drzým nosíkem a plnými rty.

Oblečená do vypasovaného černého trička bez rukávů, končícího těsně pod velkými, oblými, vysoko posazenými nadry, holé ploché břicho, útlý pas, ideálně kontrastující boky, krátká černá

sukně a vysoké černé kožené boty s přezkami – New Rock, jak jsem později zjistil. Nádherné nohy.

„Krása je tam, kde není potřeba nic ubírat, ani nic přidávat,“ vzpomněl jsem si na další citát.

Po několika poněkud nezdvořilých sekundách, kdy jsem fascinovaně hltal celkový obraz, se mé oči zastavily na obličejí. Zíral jsem na ten lehký překrásný úsměv, hladkou pleť, a hlavně na oči.

Na oči plné jemnosti, laskavosti, citu, soucitu a pochopení – tisíce čertů přišly později – a něco se ve mně pohnulo. Pokynul jsem rukou k volné židli a vyhodil náboj z komory. Můžu ho dát zpátky, kdykoliv se mi zachce.

Nějaký čas jsme mlčky seděli vedle sebe. Začaly mi vlhnout oči – byl jsem k prasknutí napaný emocemi a dost slušně Laphroaigem.

Ona vstala, přistoupila ke mně a sevřela mi hlavu. To, co se před chvílí pohnulo, se zlomilo – opřel jsem čelo o její svalnaté horké břicho a proud z mých očí zesílil.

Začala zpívat. Melodii jsem neznal, ani jazyk, i když mi silně připomínal irskou gaellštinu. Zpívala tak, jak bych si představoval zpěv andělů. A pak mi všechno zhaslo.

Probudil jsem se ve své posteli, s drsnou kocovinou. Mé neurony byly, jako obvykle v těchto případech, daleko na výletě a zamlžená mysl čekala, až se ji pokusím zapnout.

Zíral jsem oknem na modrou oblohu – slunce mě lechtalo v nose – a líně přemýšlel nad běžnou nedělí, kdy se zřejmě opět více či méně opiji, asi se podívám na nějaký film, něco možná přečtu, následující den si nasadím masku schopného pracovníka, půjdu do práce, zkusím najít důvod k žití, nenajdu ho, pokusím se nezabít...

Srdce zabořelo a hrudník se stáhl úzkostí, marností a beznadějí – jako vždy.

Sáhl jsem pod polštář pro SIG. Vytáhl jsem ho a chystal se ho opřít do měkkého místa na spodní čelisti – už hodně dlouho můj ranní rituál.

Ale pistole byla lehčí než obvykle – znám ji důvěrně a poznám takřka každý gram rozdílu. Divné, prázdný zásobník? To nemívám. Zatáhl jsem za závěr a do dlaně mi skočila Lapua. Hodně divné, zásadně nenechávám náboj v komoře, pokud zrovna nemám bouchačku zavěšenou na těle.

A pak se mi náhle vrátila předchozí noc. V záplavě emocí jsem se roztrásl. Co to má znamenat? Sen či skutečnost? Fakt jsem si už málem konečně ustřelil palici a zachránil mě anděl? Že bych totálně zmagořil!?

„Tři lžičky cukru, tři lžičky kávy, pětina mléka? A hodláš prospat soudný den?“ ozvalo se z přízemí. JEJÍM hlasem.

Sešel jsem na roztřesených nohách do přízemí a tam JI uviděl. Ranní slunce zářilo a hrálo. Zlatavé paprsky pronikaly velkými okny domu a rozjasňovaly každý detail.

V jasném světle a se sníženým podílem alkoholu v krvi jsem si ji znovu prohlédl – právě nesla dvě kávy ke kuchyňskému stolu.

Ne modelka, spíše šermířka či válečnice, boky o něco širší, než je obvyklý modelkovský kánon, vyvinutá ramena, svalnatá stehna a sebejisté energické pohyby velké půvabné kočky. Ale to jí v mých očích neubíralo na půvabu, právě naopak.

„Neval na mě oči a pojď si sednout,“ prohlásila přísně. „A oblékni se, jsme v začátcích vztahu,“ dodala.

Až teď jsem si uvědomil, že jsem nahý jako prst a z nedostatku jiného řešení odběhl do koupelny a omotal si kolem pasu ručník.

Celou dobu nouzového shánění oděvu si mě bezostyšně prohlížela.

„Vcelku slušné tělo na člověka, který si chce ustřelit hlavu,“ konstatovala suše.

„Ehm, hmmm, díky,“ usedl jsem ke stolu a zrudlý se snažil napít kávy.

Podala mi otevřené pivo a zapálenou cigaretu. „Není to snad kombinace, kterou začínáš každé ráno, když nemusíš do práce?“ otázala se mírně káravě a se zdviženým pravým obočím – ohromně jí to slušelo.

„Ehm, ehm, ééé...“ Dnes ráno jsem byl ohromně výmluvný. Poněkud jsem se zastyděl, opíjet se od rána není znakem rytíře, kterým jsem se jako dítě chtěl stát. A možná, že mě to ani v dospělosti nepřešlo, pokud si odmyslíme koně a meč a vezmeme v úvahu morálku,

čest, odvahu, charakter, laskavost, pravdu a další související záležitosti.

Nicméně jsem se zhluboka napil – těch šoků bylo v posledních hodinách trochu moc a mozek mi běžel tak nějak stále na volnoběh.

Vší silou, ačkoliv to nebylo nijak snadné, jsem potlačil svůj obvyklý ranní gastroreflex – tedy cigáro po probuzení = natlakovaná střeva, která se tvrdě a nekompromisně hlásí o svá základní práva.

A přemýšlel jsem, co se děje, co říct, co to všechno má znamenat.

Přes stůl si mě tiše prohlížela a dopolední slunce jí zlatilo kůži. V naprostém tichu jsem dopil kávu a první pivo, skočil pro druhé, mírně dorovnal masivní odliv včerejšího bujně aplikovaného ethylalkoholu, upravil zbytkovou hladinu a promluvil: „Nejsem v úplné, ééé, úžasné psychické kondici, a navíc mám brutální kocovinu. Nevím, co se děje, co mám říct, jak reagovat, o co vlastně jde.“ Nemluvil jsem jako kniha, vskutku, a všechno se mi to pěkně motalo.

Dál na mě hleděla. Jako by mi viděla do nejhlubších sklepů mysli a duše. A vytrvale mlčela. Ošival jsem se, v hlavě totální chaos.

„Dobrá, shrnu to sám. Včera jsem byl těsně, velmi těsně, těsněji už to zřejmě ani nejde, na prahu smrti vlastní rukou. Ty jsi přišla, já toho nechal, pak jsem brečel jako želva, i když to před svědky nedělám už strašně let, pak jsi mi zpívala a já u toho asi usnul. Zřejmě jsi mě odnesla do postele, přestože mám skoro metrák, svlékla do naha,

tak jak jsem zvyklý spát, a dala náboj do komory mé pistole, což je proti mým zásadám.

Zůstala jsi tu až do teď. Víš, jaké mám rád kafe, zřejmě obecně víš, co jsem zač, a já o tobě nevím nic, ani jak se jmenuješ.

Jediné, co se mi v tom bordelu, co mám v hlavě, vynořuje, je úryvek z jednoho televizního seriálu, který pojednává o třídách. V tom slova smyslu, že existují třídy žen a mužů, od jedné do desíti. Pětka může mít něco s pětkou, možná i se čtyřkou, třeba i s trojkou, ale větší rozdíl je už dost nepravděpodobný.

Nechci se podceňovat, ale vnímám se tak na sedmičku, nejsem v psychické kondici a tak vůbec. A ty jsi už od pohledu jednička s mnoha hvězdičkami a já zkrátka nechápu, co tady děláš. Čímž neřeším potenciální vztah, ale jen prostý kontakt. Promiň, že takhle melu, ale jsem poněkud zmatený.“ Na závěr jsem zafuněl vyčerpáním.

„Jmenuji se Deirdre,“ řekla a mlčela dál. Já jsem si skočil pro další pivo, neb to evidentně vypadalo na hodně dlouhý den.

„Jupí, to je ale rozvinutý dialog. Promiň mi mou upřímnost, ale rande, pokud lze naše setkání takto nazývat, jsem neměl strašně dlouho. A k tomu jsi nejkrásnější bytost, kterou jsem kdy viděl.

Navíc jsi mi zachránila život, i když si *opravdu* nejsem příliš jist, že ti jsem za to vděčný. Čteš ve mně jako v otevřené knize, což mě znervozňuje, mimo jiné. Nejsem paranoidní, spíš zdravě

a mírně nadprůměrně opatrný – určení hranice je na moc dlouhou debatu, řekl bych. A když přihlédnu ke svému předchozímu monologu, třídám v něm zmíněným a mnohým dalším věcem a skutečností, napadá mě jen fakt, že ode mě něco potřebuješ.“

„Ano, něco od tebe potřebuji.“ A zase mlčela. Taky jsem mlčel. Myslím, že poměrně dlouho a trpělivě, znám ty triky, cvičili mě v nich. Ale pak jsem to, srábek jeden, nevydržel.

„Mohu snad zvědět, jaké jest tvé přání, má paní? Rád bych to zvěděl a situaci zvážil, než hlavu svou po okolí sobě rozmetu.“ Zbytkový alkohol s dorovnáváním hladin má svá nesporná pozitiva.

„Výborně, čekala jsem, až dokončíš své hluboce hlubokomyslné úvahy. Pokud to já teď shrnu: máš deprese, že bys o nich mohl napsat knihu, moc se ti líbím a nebude to chlastem, ale zabít se chceš stále, protože jsi cynik a skeptik, už nevěříš v život a jeho smysl, v lidi, ve vztahy, lásku, a už vůbec ne v to, že by si taková nejvíc nejúžasnější kočka, jako jsem já, s tebou cokoliv začala.“

„Možná poněkud hrubě řečeno, není to úplně přesné – ale ano, tak nějak jsem to myslel,“ upil jsem z dalšího piva, krátce se zamyslel nad použitými slovy a intonací a došel k názoru, že dotyčná možná nebude tak sladký anděl a mazel, jak se původně zdálo.

„Tak se obleč, půjdeme se projet, čekám venku.“ Chtěl jsem protestovat, ale nač vlast-

ně – hovno zle, projížďka mi neublíží a poslední výstřel může chvíli počkat, když už čekal roky.

Skočil jsem si na záchod – konečně, uff – nacpal do pusy pár plátků šunky, oblékl se, na pásek zavěsil pistoli a zavírací nůž Emerson CQC-7B, jak jsem byl zvyklý, a vyrazil.

Venku čekal černý Dodge Challenger s tmavými okny. Moc pěkné auto, dotyčná má vkus.

Sedl jsem si na místo spolujezdce a Deirdre mi strčila do ruky pivo. Po mlčenlivé výzvě zahrnující přísný pohled a mávnutí rukou jsem se připoutal.

Mohutný V-8 zahřměl a vyrazili jsme. Koukal jsem po okolí, dopil pivo, začal se rozhlížet po dalším. Pak začala ta čarodějka zpívat. A mně zas všechno zhaslo.

Probudil jsem se ve velkém pohodlném černém křesle a na místě, které bych v prvním okamžiku matně identifikoval jako můstek asgardské lodi – ano, mám rád sci-fi.

Vskutku, byl jsem šťastný, že mám připito, jinak by mi asi šlehlo! Sáhl jsem po krabičce cigaret, zapálil si a lačně natáhl kouř do plic.

Tak jo, asi jsem se zbláznil. Zřejmě příliš mnoho smutku, chlastu a depresí přivedilo jakousi formu psychózy.

Neboť se nacházím v levé přední části matně bílé místnosti, vonící jako nóbl nové auto, o rozměrech zhruba jedenáct na sedm metrů, pult pod čelním oknem plný LCD monitorů, příjem-

né jasné osvětlení je všude, ale jakoby odnikud, teplota akorát a okolo mého křesla je jakési hodně přebujelá a značně zmutované helikoptérové ovládání.

A – to si můj ochromený mozek nechal jako poslední položku – velká okna s výhledem sto osmdesát stupňů ukazují hvězdnou temnotu a planetu Zemi z oběžné dráhy.

Zavřel jsem oči, zhluboka potáhl z cigarety a upřímně zalitoval, že s sebou netahám placatku whisky. Co placatku! Lahev, rovnou stádo lahví!

Jemná ruka mi vsunula sklenici do ruky. Aniž bych otevřel oči, napil jsem se. Scapa, dvánáct let, řekl bych. Deirdre o mně ví fakt všechno. Neboť, kdo by to mohl být jiný?

Tím spíš, že jsem i přes hořící tabák s těmi všemi jedy, co způsobují rakovinu, neplodnost a další sračky, a navíc obtěžují okolí, nasál její vůni. Voní, jak vypadá. Nevýslovně nádherně.

„Jak se ti líbí výhled, zlato? Když otevřeš oči, užiješ si ho líp.“ Výzva jasná, ale zneklidňující. Velice zneklidňující, vůbec se mi do toho nechtělo.

„Oči mám zavřené proto, abych si vychutnal zvuk tvého hlasu, drahá. Ne proto, že bych se posral, spíš zbláznil, když znovu uvidím to, co si myslím, že jsem zřejmě viděl,“ odvětil jsem duchaplně a dopil skleničku.

Nalila mi další. Ex. Pak ještě jednu. Vzpomněl jsem si na svou úctu k tvůrcům z Orknejí, tedy to nechlastám na ex. A otevřel jsem oči.

„Jsme na orbitu Země, geostacionární pozice nad věží hradu Dunvegan – je to moc pěkný hrad – výška pět a půl tisíce kilometrů, na centimetr přesně, kdyby tě to zajímalo, maskování naplno,“ zaplnila mě informacemi.

„Blh, hlh,“ odvětil jsem duchaplně. Výhled nezměnil svou fascinujícínost.

„Ať nechodím okolo horké kaše, zlato. Jsme v mezihvězdné lodi. V mezihvězdné v tom slova smyslu, že polyká světelné roky stejně jako ty různé druhy keltských whisky. A loď potřebuje pilota a kapitána. Neboli tebe.

Budeme vesmírní přepravci, zatím exkluzivní, ale to by se do budoucna mělo změnit. Země je přelidněná, dochází zdroje, víra, naděje, vždyť víš – blbec nejsi.

My dostaneme lidstvo ke hvězdám. Do míst, o kterých se nikomu ani nesnilo. Vstříc novým planetám, možnostem, životnímu prostoru, šancím...“

„Éééé.“ Byl jsem dříve docela spokojený se svou výmluvností a slovní zásobou, snad i se svou inteligencí. Ale od včerejšího večera se zřejmě cosi podělalo. Takže jsem jen seděl a čuměl.

Ve skleničce mi zajiskřila nová zlatavá dávka úžasné Scapy. Ex! Ještě jedna. Pij pomalu, vole!

„K tvému nevyslovenému dotazu – nejsme ve filmovém studiu a není to triková projekce. Na tři minuty vyřadím umělou gravitaci – tak dlouho to neumí simulovat ani ten váš Boeing, ve kterém cvičíte astronauty.“ A jak řekla, tak udělala.

Leknutím jsem sebou škulbl, což byla zásadní chyba, a než jsem se stačil něčeho chytit, vznášel jsem se v prostoru a pomalu se převracel jako nadržžený vorvaň lákající družku.

Nekonečných sto a osmdesát vteřin k tomu jsem prosil svůj žaludek, ať se on i jeho obsah drží obvyklé destinace. A díky opatrnému odstrčení od stropu a následnému minimu pohybů jsem spadl na podlahu jen z metrové výšky, když umělá gravitace opět naskočila.

Oklepal jsem se, usedl zpět do křesla a otočil ho k ní. Celou dobu nulové gravitace se ani nehнула, to jsem stačil při svých sporně půvabných obrazech zaznamenat.

Já se teď ovšem snažil – v rámci stylu a jakože mě neohromila – nehnout ni brvou a zachovat si poslední chatrné zbytky důstojnosti. Ale výsledky byly, obávám se, poněkud tristní.

„Bavíme se o tom, že nejhezčí бухта, jakou jsem kdy spatřil, mi nabízí, abych pilotoval mezihvězdnou loď v dobách, kdy se raketoplány a rakety, navíc zhusta neplánovaně hořící, se zpenou prdelí dochrchlají tak akorát na oběžnou dráhu?“ otevřel jsem téma. „Mně, zcela bezvýznamnému obyčejnému člověku, navíc alkáčovi a magorovi, který se vymyká běžnému průměru už jen tím, že si včera málem ustřelil palici? Tak to terrasmrdí!“ Scapa v krvi, mistr rétoriky a paranoia na maximum.

„Tak nějak. A pojďme si říct, že asi tak úplně obyčejný nejsi, když s tebou marním čas,“ odvětila důrazně.

„Jsi příliš laskava, ty lichotnice. Takže co dál?“ K paranoie se přidala neodbytná zvědavost, tou taky trpím.

„Dál to musíš přijmout. Bezpodmínečně, celou svou bytostí, myslí, duší, srdcem, tělem to musíš přijmout. Vzdát se svého dosavadního života. Sloužit účelu, ze všech sil,“ tvářila se velice vážně až přísně.

Létat? Dostat lidstvo ke hvězdám? Otevřít nové možnosti? Mít smysl života? A s takovou společnicí po boku? A proč ne? Sláva Orknejí mi proučila krví jako oheň a ve mně se budil dlouho pohřbený idealista a rytíř.

„Deirdre, a nebudeme ti zlí? Je to, opravdu doufám, o morálce, o pomoci lidem, o nových planetách, možnosti osídlení? A budeš se mnou?“ Tisíce myšlenek za vteřinu a mé neurony běžely mezi synapsemi jak veverka vykoupané v Red Bullu.

„Vím, co se ti honí hlavou. Ano, je to o lidech a o pomoci. Pokud by se ti cokoliv nezdálo, prodebatujeme to, a pokud nedosáhneme shody, uvolním tě ze závazku. A, ano, budu stále s tebou, i když trochu jinak.“ Konec zněl trochu divně, smutně, ale v tu chvíli jsem se tomu moc nevěnoval.

„A co tato loď? A ty? Co jste zač?“ vyzvídal jsem dál.

„Mohu ti prozradit jen to, že ani loď ani já nejsme výtvoři lidských myslí a rukou.“

Ta pasáž o ní byla poněkud matoucí, celé to bylo matoucí, ale ječmenné klíčky sušené

nad rašelinovým kouřem a poté láskyplně destilované mi vesele a účinně proudily krevním řečištěm, takže jsem si připsal další položku odloženou na později.

„Tak, a co teď?“ zeptal jsem se konstruktivně, když si to všechno můj mozek ujasnil.

„Teď mi přísahěj, že budeš sloužit účelu. Soustřed' se a vyslovuj to celou svou bytostí.“ Opět ta vážnost, k tomu velmi znatelná soustředěnost a značné napětí.

Ještě chvíli jsem přemýšlel, ale pak jsem poklekl před tím nádherným děvčetem, ona mi položila ruku na hlavu, já se soustředil jako nikdy v životě a vyslovil se. „PŘÍSAHÁM.“ Celou svou bytostí. A upsal se. Pokud budu upřímný, účelu jen z části. Část patřila Jí.

V hlavě mi zahřmělo a někde za očima se rozsvítilo obrovské ANO! A pak jsem zřejmě ani tak neusnul, jako spíš omdlel.

VÝCVIK

„Těžko na cvičišti, lehkó na bojišti.“

generál Suvorov

„Ještě jednou mi ta šelma řekne ‚Znovu a lépe‘, nebo ‚A koho to zajímá, zlato?‘, a já se fakt zblázním.“

Učedník

„Ze země ke hvězdám nevede vyšlapaná cesta.“

Seneca

Probudil jsem se ve své posteli, sám v tom baráku na prodej, se vší tou bezúčelností, beznadějí, depresemi, smutkem... Vždyť už jsem to říkal, už to znáte.

Tentokrát mě však po velmi krátké chvílce navštívilo mé plné vědomí s celou svou novou naléhavostí a já vyskočil z postele.

Zakopl jsem o vlastní nohu, upadl, sádlo na mém břiše plesklo s protivným zvukem o plovoucí podlahu, a já vleže zíral na obálku opřenou vedle dveří.

Cítil jsem se tupě, jako totální střevo, a vůbec ne sexy. Start mého nového a smysluplného života to byl vskutku fascinující.

Obálka obsahovala instrukce. Zařídil jsem se podle nich: podat výpověď v práci, zavolat dcer-

ce, rodině a přátelům – práce v zahraničí, na-
rychlo, hodně vysvětlování.

Slíbil jsem jim, že se ozvu co nejdříve. Zajistit
poštu, plné moci, platby, doplatit dům, – na kon-
tě mi přistála zajímavá částka – atd., atd.

Sranda je, že jsem se necítil podvedený. Dalo
by se možná říct, že mě Deirdre opila a pak
navlékla do závazku, ze kterého se dá vyvléknout
jen obtížně.

Do závazku se zodpovědností v podstatě ne-
měřitelnou. Do závazku, který přemýšlející-
mu člověku zatíží hrb takovým způsobem, že se
i špatně dýchá.

Přesto jsem se necítil podvedený. Za strízli-
va by mě možná nedostala, neb by mi z toho
náporu asi šlehlo. Takže mě ovládla svým šar-
mem a opila, ale budiž. Nicméně stejně nechá-
pu, proč si vybrala zrovna mě – musím se jí
na to zeptat.

„Zavolej mi,“ byla poslední instrukce. Mobi-
lem, co vlastně mobil nebyl – černá krabička bez
klávesnice, displeje – byl tam jen zelený a červe-
ný symbol telefonního sluchátka.

Jsem technik a inteligent, takže když jsem si
vše pozemské zařídil, stiskl jsem to zelené tla-
čítko.

Zčernalo mi před očima a najednou jsem byl
na můstku. Zřejmě stále geostacionární oběž-
ná dráha bez změny polohy, soudě dle výhledu
z okna.

„Ahoj, zlato, všechno zařízeno?“ ozvalo se ja-
koby odevšad.

„Parádní akustický trik, Deirdre. Ale teď pojď a dej hubičku svému novému pilotovi,“ prohlásil jsem bujaře a odvážně, i když jsem si nebyl vůbec jistý, zda by mi kdy pusy chtěla dát.

„To bude trochu problém,“ odvětila se smutkem.

„No jo, já tušil, že to bude spíš profesní vztah,“ reagoval jsem, zcela necitlivý vůči zabarvení jejího hlasu.

„Ale ne, ty tuňto, myslím to jinak. Ach jo, je to takhle. Když jsem tě lanařila, měla jsem možnost mít čtyřicet hodin fyzickou formu. Pak jsem se musela vrátit ke své původní podstatě. Jsem operační systém této lodi, autonomní, samoučící a sám sebe si uvědomující software, fyzicky vzato jsem duch. Je mi to moc líto, zřejmě jsi čekal něco jiného.“ Smutek zněl z každého jejího slova.

V hrdle mi narostl knedlík a chystal se mě udusit. Srdce hrozilo, že prorazí hrudník a vyletí skrz plášť lodi někam do vesmíru. Teď jsem si teprve v plné síle uvědomil, jak hodně jsem se upsal účelu a kolik Deirdre.

„Řekni něco, zlato, mluv se mnou,“ naléhala Ta Software.

Mlčel jsem. To se mi přece nemohlo stát, že bych se zamiloval! Ne mně! Ne takhle, aby mi srdce tančilo čtverylku. Ne tak, abych měl v žaludku hejno motýlů, kdykoliv ji vidím, slyším nebo si na ni vzpomenu.

Tím spíš ne na první pohled, to nefunguje, jen v knihách a filmech, ne u mě. Víím, že je pře-